

## R. Łyczywek

---

### Życie i sprawy adwokatury (myśli - aforyzmy) LXXI

---

Palestra 29/1(325), 111-112

---

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- 2) Komisja Doskonalenia Zawodowego NRA:
- opracowuje podstawowe założenia i kierunki kadencyjnego programu doskonalenia zawodowego oraz roczne plany szkolenia opracowane na jego podstawie, przedstawiane potem Prezydium NRA,
  - organizuje cykliczne lub doraźne sympozja i seminaria przeznaczone dla wykładowców z poszczególnych izb oraz adwokatów specjalizujących się w danej dziedzinie prawa,
  - udziela pomocy okręgowym radom adwokackim na ich prośbę przy organizowaniu i realizacji programu doskonalenia zawodowego.
  - współpracuje ściśle w sprawach doskonalenia zawodowego z Ośrodkiem Badańczym Adwokatury.
- 3) Program doskonalenia zawodowego powinien obejmować zagadnienia związane z praktyką organów sprawiedliwości oraz z teorią i praktyką prawa, jak również politologię, psychologię i socjologię.
6. Doskonalenie zawodowe powinno być przedmiotem określonej oceny ze strony organów samorządu adwokackiego, a ponadto przedmiotem kontroli w toku wizytacji zespołów adwokackich oraz przez zebrania zespołów w ramach oceny pracy zawodowej członków zespołu adwokackiego (art. 31 ust. 1 prawa o adwokaturze).
- Rezultaty wizytacji oraz wynikające z nich wnioski powinny stanowić podstawę do podejmowania przez samorząd adwokacki właściwych decyzji w zakresie doskonalenia zawodowego.
7. Naczelna Rada Adwokacka zobowiązuje Redakcję „Palestry” do wprowadzenia działu poświęconego doskonaleniu zawodowemu.
8. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

## ŻYCIE I SPRAWY ADWOKATURY

(myśli — aforyzmy)

LXXI

*Bez wątpienia, emocja nie powinna być całkowicie usunięta z przemówienia obrończego, podobnie jak nie jest ona usunięta z życia i z serca ludzkiego. Powinna to być jednak emocja dyskretna i powściągliwa. (...) Nic w obronie nie jest większym błędem i bardziej szkodliwym dla sprawy niż styl teatralny, ponieważ wydaje się on najmniej szczerym.*

(HENRI ROBERT)

*Miarą wartości umysłowej człowieka nie są wcale te pewniki, do jakich doszedł, ale te pytania, które miał odważyć sobie stawiać.*

(KAMIEŃSKA)

*Mównica bardzo oddziałuje na człowieka: staje się on tam nagim jak w kąpielii słonecznej.*

(TUCHOLSKI)

*Wspomnienie często jest lepsze niż nadzieja (...).*

(CASANOVA)

*Idea niezależności i samorządności przyświecała organizowaniu adwokatury od jej zarania, o czym świadczy bogata historia palestry nie tylko polskiej.*

(MALINOWSKI)

*Tam, gdzie wszyscy śpiewają na jedną nutę, słowa nie mają znaczenia.*  
(LEC)

*Naturalną sferą życia dla adwokatury jest najszerszy jej udział zbiorowy i poszczególnych jej członków w szerokiej działalności publicznej i społecznej, wymagający również wyzbycia się kompleksów małowartościowych i stałego życia — pod cenzurą.*

(SASKI)

*Opinią publiczną nazywa się głupota, zasiadająca w całym swym majestacie w sali audiencyjnej.*

(NOWACZYŃSKI)

*Idea jest tym doskonalsza i bardziej indywidualna i zachwycająca, im bardziej różnorodne myśli, światy i nastroje krzyżują się w niej i stykają.*  
(NOVALIS)

*Niejedną bliźnę próbowano zakryć orderem.*

(OPOLSKI)

*Egzystencjalizm sądowy, swobodna ocena sędziowska konkretnych sytuacji — są teoriami nie nadającymi się do przyjęcia w systemie prawa przywiązującym wagę do bezpieczeństwa prawnego i starającym się ograniczyć, w miarę możliwości, dowolność orzeczeń sądowych.*

(PERELMAN)

Wybrał R. Łyczywek

## **ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO**

### **Głosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1983 r. I KR 93/83 \***

Teza głosowanego wyroku ma następujące brzmienie:

Czynną napaścią w rozumieniu art. 234 k.k. (a także art. 233 k.k.) jest wszelkie działanie podjęte przez sprawcę w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej.

Teza głosowanego wyroku zawiera wyjaśnienie, jakie działanie może wy-czerpywać znamiona czynnej napaści

nej. Działanie więc zmierzające bezpośrednio do wyrządzenia krzywdy fizycznej funkcjonariuszowi MO w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jest już przestępstwem dokonanym — określonym w art. 234 k.k.

na funkcjonariusza publicznego (art. 233—234 k.k.). Zakres, jaki temu pojęciu nadano przy uwzględnieniu realiów

\* Wyrok ten wraz z uzasadnieniem opublikowany został w OSNKW 1984 nr 1—2, poz. 15.